

Arrest

nr. 238 322 van 9 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 28 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 2 juli 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker internationale bescherming werd toegekend in Griekenland.

3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

4. Waar verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 werkdagen, wijst de Raad er op dat dit een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden.

5. Wat het arrest M.S.S. / België en Griekenland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 21 januari 2011 betreft (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland), waar verzoeker naar verwijst, dient erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs bij Algemene Vergadering heeft geoordeeld dat Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland niet langer a priori uitgesloten worden geacht. Bij arrest nr. 205 104 van 8 juni 2018, gewezen door de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd de vordering tot schorsing van een overdrachtsbesluit van een asielzoeker naar Griekenland verworpen. Ofschoon er nog steeds problemen bestaan inzake de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland, is er actueel geen sprake meer van systeemfouten die elke overdracht van een asielzoeker naar dit land verhinderen. Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland worden niet langer a priori uitgesloten geacht. De Raad maakt principieel niet langer een bezwaar, maar herinnert wel aan de nood aan een individuele beoordeling van de merites eigen aan elke zaak, met oog voor eventuele indicatoren van kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij (RvV 8 juni 2018, nr. X).

Ofschoon voorliggend verzoek gezien de verleende internationale bescherming niet onder het toepassingsgebied van de vigerende Dublinreglementering ressorteert, dan nog kan het standpunt gewezen door de Raad a fortiori ook een relevante parameter uitmaken in hoofde van verzoekers die internationale bescherming werd toegekend in andere lidstaten van de EU zoals Griekenland, daar aangenomen kan worden dat hun juridisch statuut als beschermden er nog meer verankerd is en er in beginsel vanuit gegaan kan worden dat de verleende bescherming effectief is en zij de nodige rechten kunnen doen gelden tenzij het tegendeel op concrete wijze wordt aangetoond. Verzoeker toont evenwel het tegendeel niet in concreto aan.

Aan verzoeker werd internationale bescherming toegekend in Griekenland waaruit de nodige verplichtingen volgen voor de lidstaat in kwestie. Griekenland is immers als EU-lidstaat gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de status van verzoeker, rechten en voordelen waarvan hij gebruik kan maken. Verzoeker toont niet aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen of gebruik zou kunnen maken van voornoemde rechten en voordelen.

6. Uit de bestreden beslissing blijkt namelijk en samen met het Commissariaat-generaal kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk maakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. De bestreden beslissing duidt onder meer het volgende aan:

“Wat het socio-economische luik betreft van de problemen die u inroept ten aanzien van Griekenland, beperkt u zich tot algemeenheden (CGVS, pp. 7, 8 en 9). U beweert dat er in Griekenland geen werk is. Gevraagd of u al dan niet naar werk hebt gezocht, geeft u toe van niet. Dat er volgens u geen werk is in Griekenland, betreft louter een veralgemening die u geenszins weet te staven. Uw verklaring dat u van meet af aan niet in Griekenland wilde blijven maar naar België wilde doorreizen, toont aan dat u niet de vereiste inspanningen leverde zich te vestigen in Griekenland. Uw verdere verklaring dat men om werk te vinden ook de taal moet spreken, is een logische vereiste die geldt in meerdere Europese lidstaten (CGVS, p. 8). Dat u nooit de kans zou hebben gehad de Griekse taal te leren gedurende uw tweearig verblijf, is opnieuw een eenvoudig excuus waarachter u uw gebrek aan initiatief om te integreren tracht te verbergen. U bracht geen elementen aan waaruit kan afgeleid worden dat u uw rechten als statushouder niet kon doen gelden. Verder voegt u toe dat de Griekse overheid niets verleent en niets geeft (CGVS, p. 9). Opnieuw laat u na concrete elementen aan te brengen waaruit in uw hoofde kan blijken dat de drempel van artikel 3 EVRM overschreden werd. De individuele socio-economische motieven die u aanbrengt, getuigen geenszins van een gegronde vrees of reëel risico ingeval van terugkeer naar Griekenland.

Voorts slaagt u er evenmin in aan te tonen dat Griekenland voor u niet veilig is en het op sommige plaatsen even gevaarlijk is als in Syrië (CGVS, p. 7). U roept geen concrete veiligheidsincidenten in waarvan u of uw echtgenote het slachtoffer werden noch toont u aan op welke wijze u in een dergelijke situatie zich niet zou kunnen beroepen op de Griekse autoriteiten. U geeft toe nooit moeilijkheden te hebben gekend met de Griekse overheid.

Het gegeven dat de baarmoeder van uw echtgenote na een miskraam door de Griekse medische diensten operatief werd gereinigd terwijl dit ook door het toedienen van medicatie had gekund en deze operatie aldus onnodig was, kan evenmin getuigen van een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten aanzien van Griekenland. Hieruit blijkt in tegendeel dat uw echtgenote toegang kreeg tot gepaste medische zorg.

U haalt bijgevolg onvoldoende concrete of individuele elementen aan waaruit een gegronde vrees of reëel risico op ernstige schade zou blijken.”

Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op voormelde en de overige vaststellingen in de bestreden beslissing. Hij toont niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien maakt verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. Hij toont, zoals ook in de bestreden beslissing pertinent wordt opgemerkt, niet aan Griekenland te hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

7. Verzoekers algemeen betoog dat Griekenland zijn verplichtingen zoals voorzien in de Kwalificatierichtlijn niet is nagekomen, volstaat allerminst. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen, waar hij echter in gebreke blijft nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot gezondheidszorg, integratievoorzieningen, huisvesting, en sociale voorzieningen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt met zijn algemeen betoog en het herhalen van zijn verklaringen er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing.

Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden

die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

8. In de mate verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst in dit verband nog op recente rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. De verzoekende partij moet zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., §90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker blijft hier evenwel in gebreke.

9. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3. De verzoekende partij stelt zich niet akkoord te kunnen verklaren met voormelde beschikking om de volgende redenen: "Zo kon verzoekende partij nergens werk vinden, en moesten zij overleven in mensonwaardige omstandigheden aldaar en de stress die het met zich meebracht kreeg haar echtgenote 2 miskramen. Evenmin kreeg haar echtgenote adequate zorg: p. 7 CGVS". De verzoekende partij voert verder aan dat zij herhaaldelijk te maken kreeg met racisme en werd gediscrimineerd op de arbeidsmarkt, niemand wilde haar een job geven, waardoor zij niet kon voorzien in haar basisnoden.

De verzoekende partij geeft voorts aan dat het niet zomaar een blote bewering is, doch wel een lot dat vele vluchtelingen in Griekenland moeten ondergaan en dat bevestigd wordt door verschillende geloofwaardige rapporten. De verzoekende partij citeert in dit verband uit een artikel van Artsen zonder Grenzen waarbij zij stelt dat dit reeds een goed beeld weergeeft van de door haar geschetste,

persoonlijke feiten, en uit een artikel van Refugee Support Aegean (RSA). Zij besluit: *“Dakloosheid en racisme zijn geen ‘fait divers’. Integendeel, het is één van de meest onmenselijke en vernederende zaken die een individu kan meemaken.*

Het valt dan ook niet te begrijpen dat de beschikking dit zelfs niet au sérieux lijkt te willen nemen.

Gezien al het voorgaande, kan verzoekende partij zich dan ook niet akkoord verklaren met de beschikking die haar vrees en relaas in twijfel trekt.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen niet verder komt dan het herhalen van haar verklaringen afgelegd voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het verwijzen naar informatie betreffende de algemene situatie in Griekenland, zonder daadwerkelijk concrete repliek te formuleren op de in de beschikking van 22 juni 2020 opgenomen grond. De verzoekende partij uit met haar betoog dat de beschikking haar verklaringen niet *“au sérieux lijkt te willen nemen”*, niet meer dan loutere kritiek. Zij gaat er volledig aan voorbij dan haar verklaringen omtrent haar persoonlijke levensomstandigheden op zich niet in twijfel getrokken worden, doch dat na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, de verzoekende partij niet aantoont dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, ontoereikend zou zijn. De bestreden beslissing duidt op goede gronden en op omstandige wijze onder meer het volgende aan:

“In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u voorts uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u dat er een gebrek aan huisvesting en werk bestaat in Griekenland.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt een internationale beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Wat het socio-economische luik betreft van de problemen die u inroept ten aanzien van Griekenland, beperkt u zich tot algemeenheden (CGVS, pp. 7, 8 en 9). U beweert dat er in Griekenland geen werk is. Gevraagd of u al dan niet naar werk hebt gezocht, geeft u toe van niet. Dat er volgens u geen werk is in Griekenland, betreft louter een veralgemening die u geenszins weet te staven. Uw verklaring dat u van meet af aan niet in Griekenland wilde blijven maar naar België wilde doorreizen, toont aan dat u niet de vereiste inspanningen leverde zich te vestigen in Griekenland. Uw verdere verklaring dat men om werk te vinden ook de taal moet spreken, is een logische vereiste die geldt in meerdere Europese lidstaten (CGVS, p. 8). Dat u nooit de kans zou hebben gehad de Griekse taal te leren gedurende uw tweejarig verblijf, is opnieuw een eenvoudig excuus waarachter u uw gebrek aan initiatief om te integreren tracht te verbergen. U bracht geen elementen aan waaruit kan afgeleid worden dat u uw rechten als statushouder niet kon doen gelden. Verder voegt u toe dat de Griekse overheid niets verleent en niets geeft (CGVS, p. 9). Opnieuw laat u na concrete elementen aan te brengen waaruit in uw hoofdte kan blijken dat de drempel van artikel 3 EVRM overschreden werd. De individuele socio-economische

motieven die u aanbrengt, getuigen geenszins van een gegronde vrees of reëel risico ingeval van terugkeer naar Griekenland.

Voorts slaagt u er evenmin in aan te tonen dat Griekenland voor u niet veilig is en het op sommige plaatsen even gevaarlijk is als in Syrië (CGVS, p. 7). U roept geen concrete veiligheidsincidenten in waarvan u of uw echtgenote het slachtoffer werden noch toont u aan op welke wijze u in een dergelijke situatie zich niet zou kunnen beroepen op de Griekse autoriteiten. U geeft toe nooit moeilijkheden te hebben gekend met de Griekse overheid.

Het gegeven dat de baarmoeder van uw echtgenote na een miskraam door de Griekse medische diensten operatief werd gereinigd terwijl dit ook door het toedienen van medicatie had gekund en deze operatie aldus onnodig was, kan evenmin getuigen van een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten aanzien van Griekenland. Hieruit blijkt in tegendeel dat uw echtgenote toegang kreeg tot gepaste medische zorg.

U haalt bijgevolg onvoldoende concrete of individuele elementen aan waaruit een gegronde vrees of reëel risico op ernstige schade zou blijken.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

De documenten die u neerlegt kunnen evenmin een ander licht werpen op bovenstaande beoordeling. Immers vormen uw Syrische documenten een bewijs van uw nationaliteit en identiteit, dewelke heden niet ter discussie staan. Evenmin betwist het CGVS dat u in Griekenland hulp ontving van een Armeense kerk. Verder kunnen de documenten aangaande de zwangerschap van uw echtgenote evenmin de beoordeling inzake uw verzoek in positieve zin ombuigen. Nergens kan worden afgeleid dat de medische toestand van uw echtgenote van die aard is dat uw echtgenote geen toegang zou kunnen bekomen tot geschikte medische bijstand in Griekenland op basis van rechten als statushouder daar, wat eveneens geldt voor u."

De verzoekende partij slaagt er niet in de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten, nu zij niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Uit het betoog in de pleitnota kan niet blijken dat de levensomstandigheden in Griekenland waarin de verzoekende partij zich bevond een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij brengt geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van Griekenland en blijft in gebreke om aan te tonen dat haar levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. Bovendien onderscheidt de Raad, op basis van de stukken die voorliggen, geen concrete elementen waaruit het tegendeel blijkt. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten en artikelen niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde

vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande toont de verzoekende partij niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft de verzoekende partij evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij geen beroep kon doen of zou kunnen doen op de bescherming van de Griekse autoriteiten, en kunnen er in hoofde van de verzoekende partij geen indicaties van een doorslaggevende kwetsbaarheid worden ontwaard. De verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het EHRM en het HvJ, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. De verzoekende partij brengt geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend twintig door:

Mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

Dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS